

**Social- og integrationsministerens besvarelse af
spørgsmål V (BEU alm. del) om lægekonsulenter
ved åbent samråd i Beskæftigelsesudvalget den
10. januar 2012**

Det talte ord gælder

Samrådsspørgsmål V:

”Idet der henvises til BEU alm. del – svar på spørgsmål 67-72 bedes ministrene bekræfte, at de vejledninger som skiftende ministre har udsendt til kommunerne om lægekonsulenternes rolle ikke er retligt bindende. Vil ministrene på denne baggrund tage skridt til lovgivning, der kan sikre, at vejledning af 4. juli 2011 om lægekonsulenternes rolle bliver retligt bindende for kommunerne?”

Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Finn Sørensen
(EL)

Svar:

Som det fremgår af mine skriftlige svar på BEU alm. del spørgsmål 67-72, kan jeg bekræfte, at de udsendte vejledninger og orienteringsskrivelser om lægekonsulenternes rolle ikke er retligt bindende for kommunerne. Dette skyldes, at der ikke er hjemmel i lovgiv-

ningen til at fastsætte regler om lægekonsulenters arbejde.

Der er ikke noget "nyt" i denne konstatering – faktum er, at sådan har det hele tiden været, og problematikken er tidligere blevet drøftet med Ombudsmanden.

Dengang erklærede den daværende socialminister sig enig i Ombudsmandens opfattelse af, at der ikke i den sociale lovgivning er hjemmel til, at ministeriet kan fastsætte retligt bindende regler om de kommunalt ansatte lægekonsulenter, og sådan er det fortsat.

Behovet for vejledende retningslinjer

Selvom der ikke er hjemmel til at fastsætte retligt bindende regler for lægekonsulenternes arbejde, er det ikke ensbetydende med, at der ikke er behov for vejledninger og orienteringsskrivelser på området, eller at disse er overflødige.

Det mener jeg bl.a., at man kan udlede af det faktum, at knap 90 pct. af kommunerne, ifølge Ankestyrelsens undersøgelse af kommunernes brug af lægekonsulenter, faktisk anvender de udsendte retningslinjer som grundlag for samarbejdet med lægekonsulenterne.

Det betyder også, at evt. ansættelsesretlige skridt som følge af fx klager fra borgere i disse tilfælde vil skulle ses i sammenhæng med de vejledende retningslinjer, der senest er udsendt fra Pensionsstyrelsen den 4. juli 2011.

Jeg vil gerne understrege, at hverken den kommunalt ansatte lægekonsulent, når denne alene medvirker i sagsbehandlingen som sagkyndig rådgiver om lægefaglige spørgsmål, eller den kommunale medarbejder, der har ansvar for at oplyse og træffe afgørelse i sagen, kan underkende eller ændre lægelige udtalelser og diagnoser fra behandlingsansvarlige læger og speciallæger.

De lægelige udtalelser og erklæringer indgår som dokumentation i sagen, og hvis fx begrundelsen for afslag på førtidspension ikke er baseret på dokumentationen i sagen, eller afgørelsen ikke er tilstrækkelig og sagligt begrundet, kan borgeren klage til ankemyndigheden, som typisk vil være Beskæftigelsesankenævnet.

Det er der regler for – og det er det afgørende.

Om ministrene vil tage skridt til retligt bindende regler

Jeg vil gerne understrege, at retligt bindende regler ikke i sig selv vil kunne hindre, at lægekonsulenterne kan begå fejl.

Samtidig synes jeg, man skal være opmærksom på, at der jo heller ikke er fastsat særlige regler for de kommunale sagsbehandlere, selvom problemstillingen er den samme, hvis sagsbehandlere tager uvedkommende hensyn eller undertrykker dele af den dokumentation, der er i sagen.

I stedet for regler for forskellige typer af medarbejdere, er der regler for, hvordan afgørelsen skal træffes, og hvordan afgørelsen dokumenteres og begrundes. Borgeren har altså mulighed for at klage, hvis afgørelsen er truffet på et forkert grundlag.

Dernæst vil jeg påpege, at uanset at der ikke er retligt bindende regler for lægekonsulenternes eller sagsbehandlernes rolle i forbindelse med sagsbehandlingen, så er kommunerne forpligtet til at tilrettelægge arbejdet hensigtsmæssigt inden for rammerne af den lovgivning, som de er tillagt kompetence til at administrere.

Ligesom andre offentlige myndigheder er kommunerne også forpligtet til at overholde fx forvaltningslovens regler om bl.a. partshøring, habilitet og krav til begrundelse og afgørelse i forbindelse med sagsbehandlingen.

Så der er altså ikke tale om, at kommunerne fuldstændig frit kan tilrettelægge sagsbehandlingen, som de vil.

Som jeg orienterede om på samrådet om lægekonsulenter den 29. november 2011, er Ankestyrelsen godt i gang med undersøgelsen af lægekonsulenternes arbejde, som skal være færdig i slutningen af marts måned i år.

Jeg forventer, at Ankestyrelsens undersøgelse vil afdekke eventuelle problemer, være med til at fastlægge best practice, og at undersøgelsen dermed vil være et godt afsæt for vurderingen af, om der er behov for nye initiativer.

Beskæftigelsesministeren og jeg er derfor enige om at afvente resultatet af Ankestyrelsens undersøgelse, før vi tager stilling til behovet for yderligere initiativer.